

EGÉSZSÉGÜGYBEN VÉGZETT SZOCIÁLIS MUNKA - ESETEK

HOSPICE ÉS ONKOLÓGIAI ESETEK

ESET 1.

58 éves férfi beteg, **Ferenc**, néhány hónapon belüli nagy testsúlycsökkenés, és általános gyengeség után kereste fel orvosát, amikor már nem operálható státuszú vesedaganatot diagnosztizáltak nála. Életmentő műtétet hajtottak végre rajta, mindkét veséjéből katétert vezettek ki. Családját anyagi és kapcsolati problémák terhelték. Gyermekeik közül egyik az apához, másik az anyához kötődött. Ferenc otthon nem érezte magát biztonságban, ezért ő kérte felvételét a kórházba. Apának a fiával való kapcsolata problémás volt, a lánya rendszeresen látogatta, valamint egyik testvére, aki anyagilag is támogatta. Lánya is mindenben segítette, leszázalékolását is elintézte, így anyagilag egyenesbe jött a család, és ő is ismét képessé vált saját és felesége ellátásáról gondoskodni. Felesége ritkán látogatta, és ezek a látogatások is inkább megterhelőek voltak számára. Ferencet bántotta, hogy fiával rendezetlen a kapcsolata. Elégedetlenkedett azzal, hogy nem a végzettségének megfelelő állásban dolgozott, szerinte nem vette komolyan az „életét”, és emiatt a későbbiekben is nehézségei lesznek. Állapotának stabilizálódása miatt (hízik, jól van) mégis úgy döntöttek, hogy onkológiai kezelést kap. Ekkor ugyan kikerült a hospice szolgálat ellátottjai közül, de a kórházban maradt, mivel továbbra is itt érezte biztonságban magát. Gyermekkorában - testvéreivel együtt - egyházi intézményben helyezte el özvegyen maradt édesanyja, és itt, ebben a kórházban ismét megtalálta rég elveszettnek hitt közösségét, rendszeresen részt vett a kórházi hitéletben.

Kezelésekre egyedül nem járhatott, a családnak meg kellett szerveznie a kíséretét. Így a fia is vállalt napokat. Ezek a közösen eltöltött idők egyre közelebb hozták egymáshoz apát és fiát. A fiú a kezelések elmúltával is rendszeresen bejárt, kapcsolatuk egyre szorosabbá vált. Felesége is egyre jobban aggódott érte, csak ő nem tudta sem szavakkal sem egyéb módon kifejezni érzéseit. Sajnos a kezelések nem vezettek eredményre, állapota rohamosan romlott. Utolsó heteiben, napjaiban az egész család mellette volt. Felesége is sűrűbben bejött, gyerekei naponta. Betegtársai is segítették, amiben csak tudták. Utolsó napján a fia ült mellette és fogta a kezét, ő már öntudatlan állapotban volt. Felesége is itt ült a kórház kertjében, most sem volt képes kifejezni, hogy mennyire aggódik érte, de itt volt, és látszott rajta, hogy nagyon megviseli férje elvesztése.

A kórház, és ezen belül a hospice szolgálat segítsége - elsősorban a pszichés támogatás - valamint az ismét megtalált hit, egy évvel hosszabbította meg az életét. Ez az idő éppen elegendő volt arra, hogy korábbi konfliktusos kapcsolatát fiával és feleségével rendezze, valamint hogy ezen időszak alatt elintéztett nyugdíjával hozzájáruljon a felesége és fia által lakott lakás fenntartásához.

ESET 2.

A hatvanas éveinek elején járó, Pest környéki településről származó **Miklós**, előrehaladott gégedaganat miatt került kórházunk hospice ellátásába. Bekerülésekor még tudtunk sétálni, beszélgetni, bár nagyon nehezen. Sovány, legyengült állapotban volt, nyelni és beszélni nehezen tudott. Korábban az építőiparban dolgozott, Budapesten. Mesélte, hogy a nagy la-

kótelepi építkezéseken dolgozott a hatvanas, hetvenes években. Majd a nagy lakásépítkezések leállásával az ő munkalehetősége is beszűkült. A rendszerváltás előtt megszűnt az állása, itt a fővárosban. Falujukban az önkormányzat foglalkoztatta. Örült annak, hogy egyáltalán van hol dolgoznia, van jövedelme, feladata.

Fiatal korában sokat dolgozott, hétvégeken is. Akkoriban így építkeztek. Ahogyan ő mondta: „Segítettünk egymásnak. Mindig annak, akinek szüksége volt rá”. Amikor nem volt rokon, akinek segíteni kellett, akkor pénzért dolgozott. Ő egy sokgyermekes családban nőtt fel - talán tízen voltak testvérek - sok rokon volt, akinek segíteni kellett, de mikor neki volt szüksége erre, ő is visszakapta. „Összetartó, rendes, dolgos család volt a mienk” - mondta. Mindenki dolgozott, mindenki házat épített, mindenki családot alapított, mindenkinek volt gyereke.

Érezte ő, hogy valami nem stimmel vele, de nem ment orvoshoz. Azt mondta, hogy a munkahelyéről nem lehetett hiányozni. Félt, ha kiderül, hogy beteg, elbocsátják az állásából. Nem mert betegeskedni, tartósan betegállományba menni. Ő abban nőtt fel, hogy minden apróságért nem rohangálunk az orvoshoz. Azért férfi a férfi, hogy úrrá legyen a nehézségeken, és megoldja a problémákat. Nem akarta a családját, különösen a feleségét terhelni a panaszával, nem is mondta senkinek, hogy nehézségei vannak a nyeléssel. Annak ellenére, hogy egyik lánya és egyik menyje az egészségügyben dolgozott. 3 gyermeke született. Egyik fogyatékos volt, intézményben nevelkedett. Ez is nagyon bántotta, szégyellte. Úgy érezte, nem lehet, hogy most még ő is orvoshoz járkaljon.

Mire orvoshoz került, akkor már olyan előrehaladott állapotban volt a betegsége, hogy nem lehetett segíteni rajta. Beszélgetéseink alatt mondta, hogy igen, talán jobb lett volna előbb orvoshoz fordulni, de nem, mert nem szokott ő ahhoz, hogy orvoshoz rohangáljon. Betegségével nem volt teljesen tisztában, emiatt nem is értette, hogy miért nem javul az állapota, sőt egyre rosszabbodik. A végén már beszélni sem tudott. Hogy valóban nem tudta-e vagy csak nem akarta tudomásul venni, hogy milyen betegsége van, és ennek milyen kimenete lehet, az nem derült ki.

Édesapja nagyon idős volt, és ebben az időszakban halt meg. Elment a temetésére, de a felesége nem örült ennek. Szerinte nem kell az egész falunak látni, hogy ő milyen állapotban van, és őt magát is bántotta, hogy látják, hogy mennyire tönkre ment. Elmesélte, hogy a temetés után elbúcsúzott (magában) a háztól, a rokonoktól, a kutyájától. Ekkor már beszélni, enni alig tudott, az ágyból sem volt képes felkelni, és néhány napon belül elhunyt.

Forrás:

Egészségügyi Szociális Munka HÁLÓ, XVII. Évfolyam 10. szám, 2011. október